Független művelődési és helytörténeti havilap * XVI. évfolyam 7. (592) szám * 2010. július 29. – csütörtök

HÉTFALU

Szerkesztők: Hochbauer Gyula, dr. Kovács Lehel István

Alapította és szerkesztette (1906–1911): dr. Fekete Endre és Kiss Béla

☆ **Kovács Lehel István**

Családtalálkozó

Üknagyapám, *Székely András*, igencsak szépszámú leszármazottat indított útnak annak idején Türkösből, az Egerből. Mintegy 259 személy szerepel a családfáján, ebből 158 direkt leszármazottja. Nem csoda, hogy egy ilyen nagy család szétszóródik a szélrózsa minden irányába, Marosvásárhelyre, Kolozsvárra, Bukarestbe, Spanyolországba, de még a tengeren túlra is, Kanadába, Mexikóba.

Miután az 1848-as forradalom és szabadságharc következményeként a hétfalusi csángók lerázták magukról Brassó városának igáit, és vagyonban is szépen gyarapodni kezdtek, család-modelljük is fejlődött: rátértek a nagycsalád intézményére.

A család a faluközösség alapja. A társadalom számára két alapvető funkcióval rendelkezik: fenntartja a biológiai folytonosságot és a kulturális örökségek továbbadását biztosítja. A falusi társadalom keretei között a család ellenőrző funkciója lényeges: meghatározza tagjai helyét a társadalomban és ellenőrzi magatartásukat a falu közösségében.

Az 1870-es 80-as években már nem volt ritka a 10–12 gyermekes csángó családok is.

Körülbelül ezekben az években hagyta ott üknagyanyám, *Szász Benedek Sára*, a Sós utcai családi házukat, hogy üknagyapámmal az Egerben új családot alapítsanak. Frigyüket az Úr 8 gyermekkel áldotta meg, ezek közül csak egy, *Székely János*, volt fiú, dédnagyanyám, *Székely Róza*, valamint ikertestvére, *Székely Vilma* a lányok sorát gyarapították: *Székely Sára, Székely Anna, Székely Kata, Székely Ilona, Székely Furuzs*.

A 8 gyermek a maguk során 6–6–3–3–4–3–2 gyermeknek adtak életet, így alakultak ki a maguk nagycsaládjaik. Összesen 158 direkt leszármazott, feleségekkel, férjekkel, örökbefogadott gyermekekkel együtt 259 személy. Igen, mert a sok saját gyermek mellett szép számban akadtak befogadott gyermekek is, sőt még olyan is akadt, hogy saját gyermekük nem lévén – rendesen papíron kölcsönkértek egyet a rokonságból. Fel is nevelték becsülettel.

Ezen összekuszálódott családfa-ágak mentén nem csoda, hogy egy anya a saját gyermekének harmadik unokatestvére.

*

Hogy megismerjük a távolba szakadt rokonságot – nem mintha a közelebbieket olyan jól ismernénk (például egész közeli szomszédunkról csak most derült ki, hogy rokonunk is) – *Borbély János* ötletét követve, 2010. június 24-ére családi találkozót hívtunk össze Négyfaluba. A sok esőzésektől izgatottan vártuk az időjárás-jelentéseket, de szerencsére szombatra igencsak szép idő alakult.

72-en gyűltünk össze *Borbély János* harmadik unokatestvérem bácsfalusi udvarán, és igen, gyakran kellett bemutatkozással kezdeni a beszélgetést. A harmadiktól a hetedik generációig mindegyik ág képviseltette magát. Legidősebb jelenlévő az 1923. január 9-én született 87 éves *Kósza János* volt, legifjabb a 2010. március 30-án született, még nem egészen 4 hónapos *Kovács Árpád Apold*, pedig ő csak hatodik generációs, a családfában már van 7. is. A nevet az egyedüli fiúgyermek harmadik generációs leszármazottja, *Székely Csaba* viszi tovább.

Az ilyenkor szinte kötelező köményes pálinkázás és perecrágcsálás után előkerült közös üknagyanyánk, *Szász Benedek Sára*, fényképe is. *Boldizsár Beáta* evangélikus lelkész, aki szintén harmadik unokatestvérem, fohásszal nyitotta meg az emlékezés útját – amelyben kitért a család Isten és társadalom előtti hatalmas szerepére is; utána az elkészített családfát próbáltam szóban felvázolni.

A háromfogásos ebédre a Hidegvölgyben került sor, itt készítettük el a különböző ágak szerinti közös fényképeket is. A beszélgetések alig akartak véget érni, sok közös emlék, téma került terítékre – s nyúlt ki az eszmecsere a sötétségbe.

A távolabbról jövőkkel másnap is találkoztunk egy flekkenezés erejéig, ekkor néztük át az előző napon készült fényképeket, és pontosítottuk a családfa adatait.

A búcsúzkodás pillanatában eredt el felhőszakadásszerűen az eső, és az egész délutános villanykiesés is a régi időket idézte. Estére fontolgattam, hogy petróleumlámpát gyújtok, melynek fényében a polcra kirakott régi fényképek eredeti pompájukban tündökölhettek volna, és a láng egy nagyobb pislákolásánál láthatnánk, amint dédnagyapám szorosabban öleli át dédnagyanyám derekát.

*

A villanyt megadták azóta, az eső azonban folyamatosan esik...

☆ **Bencze Mihály**

Magyar-török testvériség

(Folytatás előző lapszámunkból.)

A magyar honfoglalás kora és az azt közvetlenül megelőző időszak a viking kalandozások fénykora. Eleink már az Etelközi tartózkodás idején szomszédai a svéd viking (rusz-varég) fennhatóságú és alapítású államalakulatnak, a Kievi Rusz-nak. Ezen állam utódja a mai Oroszország, nevében (Russia) is őrzi ennek emlékét. A korabeli krónikák és a tárgyi leletek, a két nép közötti élénk kereskedelmi, hadi és diplomáciai kapcsolatokról számolnak be. A IX–XI.-századi magyar sírok bővelkednek viking tárgyakban (zömében fegyverek), míg a világszerte feltárt viking leletek között gyakran ott találjuk a magyar kézműves mesterek alkotásait (rendszerint ékszerek, veretek). A két nép díszítőművészete szemmel láthatóan hatással volt egymásra. A Magyar lovas hadak és a viking harcosok hol szövetségesként, hol egymás ellen hadakozva, jelentősen befolyásolták a korszak hadtörténetét. Szent István királyunk testőrségében több száz északi harcos szolgált, javarészt a Kievi Rusz-ból származó vikingek. Ennek a bizánci mintára szerveződő Varég Gárdának (nevezték őket Varang-nak és Varjág-nak is) a trónörökös, Szent Imre herceg volt a vezetője. Letelepítésük emlékét máig őrzi néhány magyarországi helység neve: Varáng, Oroszi, Oroszvár. Ide vezethető vissza az **Orosz** és **Rusz** (Hétfaluban is megtalálható) családnevek eredete is. A saga-irodalom (óskandináv elbeszélések) egyik története szerint, Vörös Erik fia, Leif Erikson egy Bjarni nevű hajós szavainak hatására erős hajót vásárolt, legénységet toborzott és nekivágott bizonyságot szerezni, hogy az akkori ismert világ végét jelentő óceánon túl valóban a semmi kezdődik-e, vagy mint Bjarni állítja, ott is van valamilyen, addig ismeretlen föld. Leif hajójának harminc-egynéhány fős legénysége között, apja utasítására ott utazott Vörös Erik egyik régi harcostársa, egy Tyrker-Türker nevű férfi, aki Leif nevelője, tanítója volt. A dolog érdekessége, hogy a **Tyrker** név korabeli jelentése a **Magyar**! Ők, az ismert világ határán túl felfedeztek egy új földet, amit Vinland-nak (szőlősföldnek-gondoljunk a magyar ősi szőlészetre-) neveztek el. A kalendárium ekkor az Úr 1000. esztendejét mutatta, a Kárpátokon belül éppen királlyá koronázták Szent Istvánt, aki a magyar törzsekből erős államot alakított. Az 1700-as években találtak egy feliratos követ Új-Fundlandnál (ma a Yarmout Country Museum-ban őrzik). A szöveget nem skandináv rúnákkal írták, hanem magyar rovásírással, és ezt a feliratot 1984-ben Budapesten fejtette meg Szilva Lajosné és így szól: */Eric/son járt e hejen is sok tár/sával/.* Egy másik megközelítésben i.e. az 1. évezredben a Fekete-tenger nyugati részén a mai görög Trákiától az Isztriai-félszigetig élt egy trák eredetű nevű nép. Bíborbanszületett Konstantin kelet-római császár 950 körül írja, hogy a magyarokat az ő idejében turk (türk) néven is ismerték. A turk és a trák azonos etimológiával rendelkezik.

(Folytatása a 4. oldalon.)

* Kiadja a Hétfalusi Magyar Művelődési Társaság – © HMMT, 2010. * ISSN 1582-9006 *

☆ **Szerkesztőség**

Hétfalusi hirek

A Zajzoni Rab István Középiskola évzáróján június 11-én a csernátfalusi evangélikus templomban kiosztották a Hétfalusi Magyar Művelődési Társaság 2010-es díjait: a pedagógusok közül idén Simon Enikő magyar szakos tanárnő kapta az elismerést következetes és eredményes nyelvművelő munkájáért, a diákok közül pedig Kovács Emese (IX. A osztály) azért, hogy a tanév folyamán hitelesen szólaltatta meg anyanyelvünk szépségét.

Június 10-én, a hétfalusi magyar tannyelvű középiskola végzőseinek kicsengetési ünnepélyén kiosztották a tanév Zajzoni Rab István-díjait: a pedagógusok közül Simon Ildikó fizikatanárnő, a diákok közül a kilencedikes Kovács Emese és a tizenkettedikes Szén Géza volt erre érdemes.

Június 10-én a fűrészmezei Csángó Házban tartotta a George Moroianu Középiskola magyar tagozata idéni iskolaünnepélyét, melyen a legnagyobb tapsot a néptáncosok kapták.

Folytatódik a hétfalusi magyar népmese népszerűsítése. A Zajzoni Rab István Középiskola bábosai a tavalyi két bábjáték után idén a *Tizenkettőt egy csapásra* című népmesét mutatták be Tomos Tünde újabb (ezúttal asztali) bábjaival, míg az V–VIII-as színjátszók ugyanennek a népmesének a játéklehetőségeit próbálgatták egy Eger melletti mesejáték fesztiválra. A George Moroianu Középiskola magyar tagozatának hetedikeseit arról győzte meg *A tolvaj cigány* című népmesénk, hogy a mesét nemcsak olvasni és mondani, hanem játszani is érdemes.

*

A Zajzoni Rab István Középiskola négy diákja a tuzséri (Magyarország) Kárpát-medencei Kézműves és Hagyományápoló Tábor vendége volt Klicsu Ferenc meghívására. E táborban ukrajnai, szlovákiai, szerbiai és erdélyi diákok fejlesztették tehetségüket, ügyességüket.

A délelőtt eredetmondák, regék megismerésével, valamint ezek játékos feldolgozásával telt el. A tevékenységet egy komoly, nagyméretű verseny zárta, melyen diákjaink a harmadik helyezettek lettek.

Délutánonként kézműves foglalkozások (gyöngyfűzés, szövés, nemezelés, batikolás, bogozás) következtek. A napot élő zenekar által kísért táncházzal, népdaltanulással zártuk. Megtanultuk mindegyik csoport otthonról hozott népdalát, táncát.

A közösen tanult táncot a gálaestén adtuk elő a nagyközönségnek, s a szívvel-lélekkel sütött ordáspalacsintánkért sorba álltak a vendégek.

A két hét alatt barátságok alakultak ki a diákok között, ezért is nehéz volt a búcsúzkodás, de megígértük, hogy jövőre ugyanitt találkozunk.

(Benedek Káplár Ildikó)

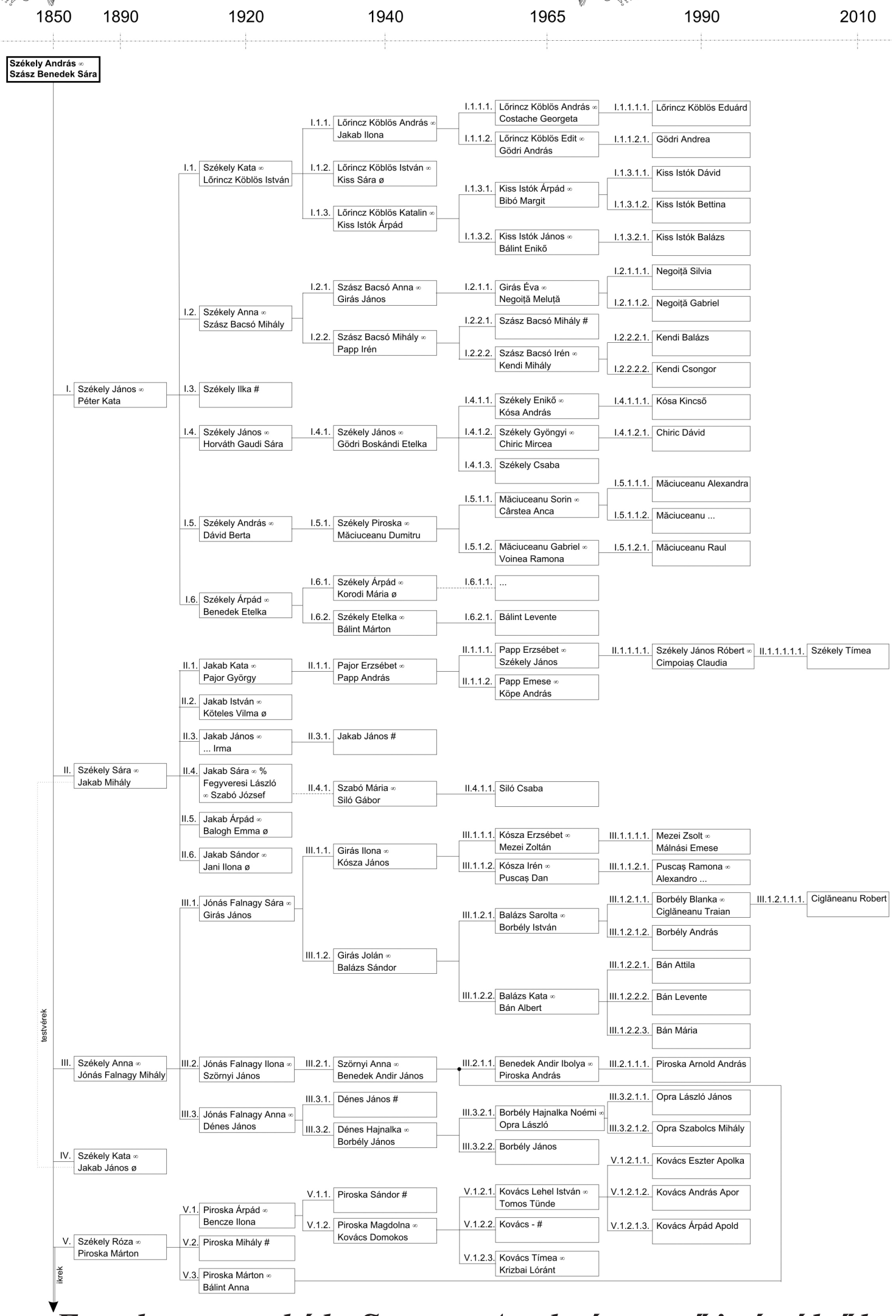

Eredetmondák Seres András gyűjtéséből

Mikor a magyarok s a szászok a Barcaságon letelepedtek, megegyeztek, hogy egy szász s egy magyar reggel ugyanabban az órában felkel. A szász elindul Hétfalu felé s a magyar Szentpéter felé, s ahol találkoznak, oda húzzák a határt.

Reggel, amikor felkeltek, a szász felhúzta a nadrágját, belelépett a csizmákba s elindult Hétfalu felé. A magyar is felhúzta a nadrágját, de hát míg feltekerte a bocskorát, a szász már egy jó utat megtett, s így Hétfalu mellett találkoztak.

Ezért kicsi Hétfalu határa.

(Csernátfalu)

*

Mikor a románok, magyarok s a németek idejöttek letelepedni, megegyeztek, hogy egymás mellé állnak és elkezdenek szaladni, s aki ameddig szalad, oda fog letelepedni.

Szaladtak, szaladtak, de a szász megállott a mező közepiben. Elfáradt, mert csizmája vót s nem tudott tovább szaladni.

A román s a magyar tovább szaladott. Mikor a hegy aljáig értek, a magyar állt meg, mert nehéz volt a bakancs, nem tudott tovább szaladni.

A román kiszaladt a hegy oldalába, met bocskora volt s a legtovább tudott szaladni.

(Tatrang)

*

Régen a törökök a Tatrang vize mellé húzódtak telelni.

Tatrang mellett ma is áll egy épület, amit a törökök építettek. Ebben tartózkodott a török csapat vezére. Ezért nevezik ezt az épületet ma is Üzbakelnek.

Ez a török vezér jó viszonyban volt a bodolai Béldi kisasszonyokkal.

(Csernátfalu)

Hochbauer Gyula

Hoppá és heppá (bolondos szócikkek)

I.

hoppá

1. Gyermeknyelvi szó. Így kéri a gyermekecske, hogy emeljék fel, vegyék ki a kiságyból, járkálóból. Indulatszó. Lehet enyhén vagy erőteljesebben mágikus erejű, ugyanis rendszerint addig ismételgetik, ameddig nem teljesedik akaratuk. Szómondat, mert állítmányt, alanyt, körülményt tömörít.

*

2. Táncszó. Rövid formájában használt („*Hopp*!”). Az elrugaszkodás ritmusának lényeges eleme (Lásd a csu-csu törzs rugaszkodó MÁTÁ tanulmányában számtalan melléklettel.) Az elrugaszkodást segítette Br. Nyugi Pál kadamékius szerint is, aki megfigyelte, hogy mielőtt átugraná a sáncot, több mint két liter levegőt vesz, majd határozatott HOPP! kiáltással elrugaszkodik az innenső oldaltól. Közben azon is elgondolkozott: írásban vajon hány „*p*” fejezné ki hitelesen a hangzárlatot (amire azért is szükség van, mert ezentúl már más dolga lett).

A magyar szakirodalom (Lásd XXXX. [Sajnos, a nevet nem tudom kiolvasni!]: 1. jegyzetpince) azt is megfigyelte, hogy páros táncainkban egy tánc végére tesz koreografált pontot a „*Hopp*!”(mikor a legény feldobja a leányt elkezdi a szót: „*ho*-”, a szájában még egy ideig forgatja az „*o*”-t, s csak miután kikapta a leányt, vagy ez már valahova megérkezett, azután fejezi be: „*pp*”. De én ezért semmiféle felelősséget nem vállalok!)

A magyar szakirodalom megfigyelte, hogy a románok is használnak valami hasonlót: „*Hopla-hopla*...”, egy ideig még gondolkoztak azon, hogy a jelenséget hopp-hoppának vagy hopp vándorlásnak nevezzék-e, de ez is okosan abbamaradt.

*

3. Az elrugaszkodást és a megérkezést egyidejűleg fejezi ki: összetett képződmény. Valami ilyent jelent: „*Megvagy! Elrugaszkodtál, de a karmaim közé kerültél*!”

*

4. Különféle lényeket (pl. nyúl) ugrálásra bíztató műszó. Hétfaluban leginkább „*Hopsza*!” változatban közismert. Nyilvánvaló, hogy a „*-sza*” türelmetlenül lerövidíti a „*Hopp*”-ot az *add – adsza* [acca] mintájára.

*

5. Hopp/á, rájöttem (valamire)! A kognikusok szerint ez azt árulja el, hogy a gondolatnak is teste van a magyar szellemiségben, mivel a beszélő ugyanúgy visszanyúl hozzá, mint a testes dolgokhoz.

*

6. Főnévként az anya fontos munkaeszköze, amelyben csaknem olyan praktikusan hordozhatja kívül a gyerekecskéjét, mint annak idején belül, csak most ez a csípőjére ül. Több változatban is elterjesztette a divat. Valószínű cigány eredetű.

*

Hogyan viselkedik a szó a valóságban?

hoppocska – hoppocska (főnév), kicsi hopp;

hopocál – ölbe véve ringat, de nem baljobb, hanem fel-le irányban, kényeztet;

hopp-ide–hopp-oda – ide-oda ugrál, kapkod;

hoppmester – nem ugrást oktató mester;

hopák – gyors ukrán népi tánc;

egy hoppra – egy pillanat alatt, amennyi idő egy ugráshoz kell;

hoppálé – lehetetlenre, elérhetetlenre szokták mondani;

hoppá-cuppá – folyamatosan ismételve kiemel-visszatesz valamit valamilyen folyékony anyagba;

hoppáztatja magát – ugráltatja magát.

*

Még hogyan viselkedhet?

Hoppália – ország, amelyben ugrándozók és ugrándoztatók laknak;

Hoppnincs – valakinek a neve, vagy helységnek a neve, ahol nem ismerik az ugrást.

(A *Heppá* csak következik)

Hochbauer Gyula

Széljegyzetecske az idéni ijesztő érettségi eredményekhez

(Azért csak jegyzetecske, mert az országos eredmények hosszú-hosszú lajstroma mellé kurta; azért is, hogy helyi íze is legyen, s még azért is, mert bármely észrevétel haszontalan marad az elöljárók javító bátorsága nélkül iskolaügyekben is.)

1. Kérdés: *Mi az ijesztő?* 1. Válaszkeresés: a) A 60% körüli sikerszázalék országos átlagban? A 40% körüli (országos átlag szerinti) kudarc?; b) Sok az olyan iskola, tagozat, osztály volt országszerte, amelyekben senkinek nem sikerült az érettségije?; c) Az iskola, amely az átlag alatt szerepelt? Az iskola, amely ebben a „penészes” tanügyi rendszerben tökéletesen vagy majdnem tökéletesen teljesített? d) A tanár, aki nem bírja ellensúlyozni a rendszer elégtelenségeit? A tanár, aki „kizsonglőrködi” a rendszer elégtelenségeit? e) A diák, akit a tanulás mellől elringat a korhangulat? A diák, aki munka nélkül követeli az eredményt?; f) A szülő, aki nem tud, nem akar vagy már nem mer becsület- motiváló magatartással viszonyulni az eredményekben csak befejező tanulási-tanítási folyamathoz, amelyet most is mint mindig, az adott oktatási rendszer határoz meg?

2. Kérdés: *Ki az, aki megijed?* 2. Válaszkeresés: a) Az iskola?; b) A tanár?; c) A tanuló?; d) A szülő?

3. Kérdés: *Mit tesz, aki megijed?* 3. Válaszkeresés: a) Elfut?; b) Elbújik?; c) Hibást keres?; d) Próbálja megkeresni a valós okokat és próbál ezekre hatni?

Továbbgondolást segítő köz- és műszavak: Iskola: tanuló, tanár/tanító, szülő; tanítás, tanulás, nevelés; tankönyv, tanóra, tanterv, szünet, feladat, érdemjegy...

Megjegyzés: *Biztos vagyok benne, ha gyerekek, pedagógusok, szülők meg tudnának egyezni abba, hogy ezek a szavak ugyanazt jelentsék számukra, a tudást tükröző eredmények többé nem ijesztenének, s egyben várakozásunknak is megfelelnének. Ekkor az eredményeket nem befolyásolná az évtizede dadogó reform, s ez az esetlegesség nem uszíthatná egymás ellen azokat, akiknek a célja ugyanaz.*

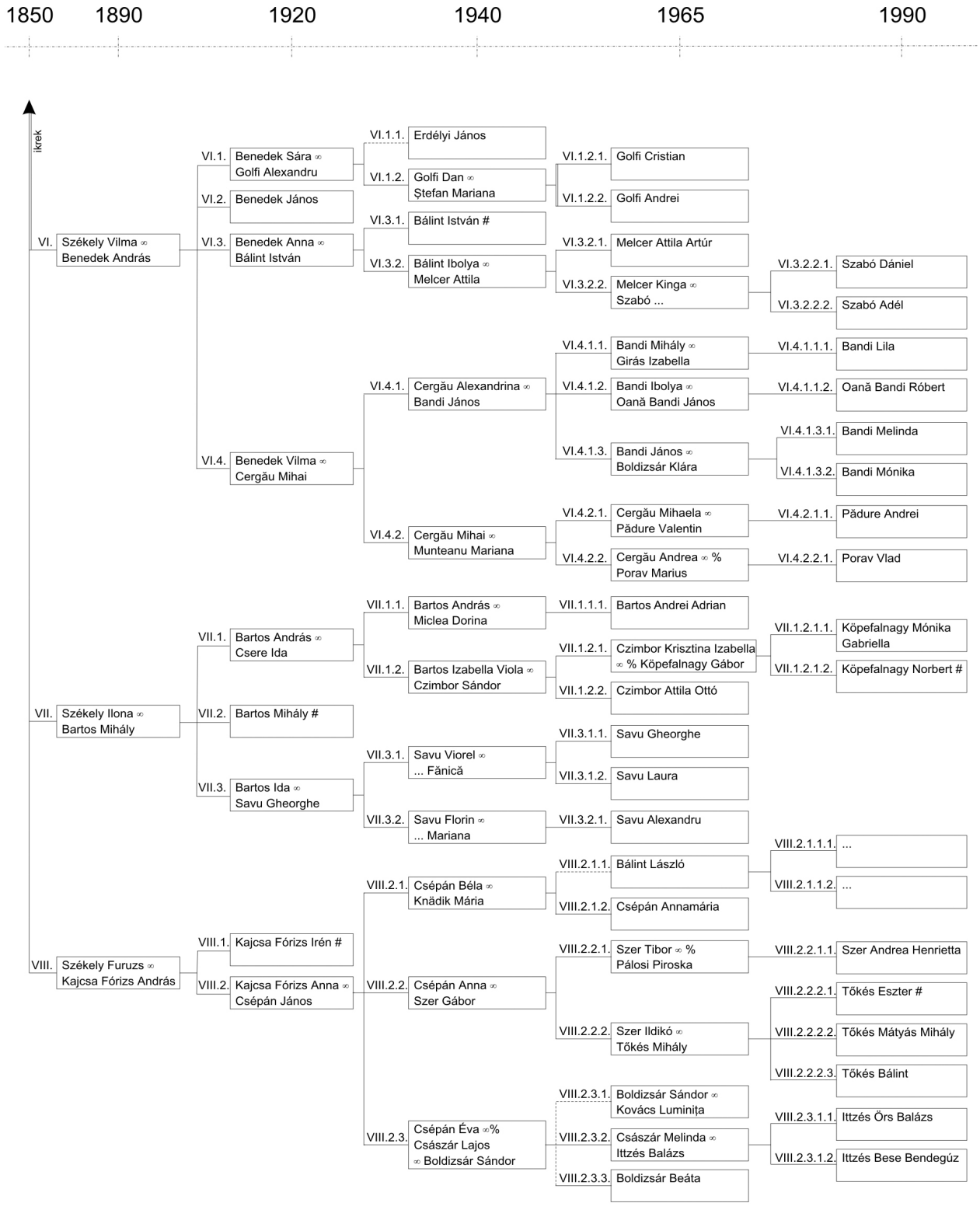

* Kiadja a Hétfalusi Magyar Művelődési Társaság – © HMMT, 2010. * ISSN 1582-9006 *

Bencze Mihály

Magyar-török testvériség

Négyfalusi diákok Tuzséron

(Folytatás az 1. oldalról.)

A turk, mint népszó ómagyar jelentése: Teremtő-úr-országa, ahol a Teremtő Úr = Napisten, mai értelemben Teremtő-napisten-népe. Az úr szótag ősi magyar ember (személy) megnevezésére is használt kifejezésünk. Kitűnik, hogy az ur szórészletben, végeredményben két szótag az ur + ra egyberovásáról, az aláhúzott betűk szerinti tömörítéséről van szó. Tehát az úr-ra összerovás a k többes raggal adja az igazi jelentést, mint Egyiptom napistenének = Ra, Rá, Ré úrnépe fogalmát. Ebből a levezetésből már egyértelmű, hogy a trák nép fogalmának is köze van a turk jelentéshez. A trák népszó megegyezik a Teremtő-napisten-népe fogalmával, a turáni népcsoport egyik törzse. Ha kiegészítjük a vizsgált szavainkat az időközben kiesett magánhangzóikkal, akkor a tur(a)k és a t(u)rák hangalakokot kapjuk, zárójelben a kiesett hangokkal. A népnévből képzett orzságnév jelentése: Trákia = Teremtő-napisten-országának-ária-népe. A néveredetet szerint az „ia" toldalék az őshazából kiáradott törzsek új hazáját jelenti, az aláhúzás szerint. Tyrker származási vonalával kapcsolatos Birka, az egykori svédföldi város, mely fontos kereskedelmi központ volt a 9. században a Balti-tengeren, amelybe még Kínából is érkezett áru. Birka városa a 8. és 9. századokban virágzásnak indult, itt alakult ki az első keresztény gyülekezet Svédországban, amelyet 831-ben Szent Ansgar alapított. Sajnos a pogány svédek nem nézték jó szemmel a térítőket és Unni püspököt 936-ban meggyilkolták. Fontosabb Birka települések: Birka, (Afganisztán 35° 44' 20" N, 64° 14' 24" E), Birka (Jemen 12° 41' 53" N, 44° 22' 16" E), Birkat (Libia 32° 40' 50" N, 21° 04' 57" E), Birkt, (Irak 36° 52' 36" N, 43° 27' 59" E), Birka, (Irak 37° 05' 28" N, 42° 52' 38" E), Birkat (Szaud Arábia 29° 36' 10" N, 43° 36' 00" E). A Birka felírható mint BI-RA-KA, és így a következő jelentéssel rendelkezik: Bi = vi, a latin írásforma víz szavunk ősi kiejtésű alakja, égi-szent(elt)-víz, vagyis vízmelletti település, RA-RÁ Egyiptom Napistene és úrnépe, KA = kelta ország (rész) rövidítése, K = kő, vagyis határkő értelemben egy ország területe. Egybeolvasva: az urnépek Napistenének víz melletti területe, védett országa, városa, vallási központja. Birka a feketemagyarok nyugati szálláshelye, és Tyrker eredete is ide vezethető vissza. Az is biztos, hogy több magyar is részt vett viking zsoldosként az expediciókon, vagy akár a csatákban, de ezek közül Tyrker volt a legkiemelkedőbb.

A Türk vonalon idekapcsolódnak az etruszkok is. Hencken volt, aki azt feltételezte, hogy a II. évezredben a kárpát – dunai területeken élő etruszkok – akiket a görög nyelv Tyrsenoi néven ismer – eljutottak a Földközi-tenger vidékének keleti részére, tehát találkozhattak az ókori egyiptomiak által a Földközi-tenger feletti uralomért vívott csatával kapcsolatban említett tursha néven ismert hires tengeri népcsoporttal. Ezt az elméletet alátámasztotta az a felfedezés, hogy az Égei-tenger Lemnos szigetén talált feliratok etruszk nyelvűek. A magyar régészeti kutatások szerint a II. évezred magyarjai, részt vettek a tengeri népek hadjárataiban.

Megvizsgálva az etruszkok két latin nevét – Tusci és Etrusci –, melyet a latin nyelv kutatói a tusci > tu(r)s-ci, e-trusci > e-tursci, E-truria > E-trusia > E-tursia sorozat segítségével a görög Tyrsenoi névhez áll közel, egyben kapcsolódik a turchi, azaz türk névhez. Beleillik, de lehet, hogy meg is előzi az altáji vagy türk eredetű törzsi nevek hosszú sorát, melyeket a történelem folyamán a magyaroknak adtak: magyarok, avarok, törökök, türkök, baskírok, hunnok. Az etruszkok- vagyis a türk népnek tartott őskori magyarok-, Itália honfoglalóinak születése a bronzkorra tehető. Midőn a kárpát-medencei-dunai terület Európa ipari központjává válik, és a magyar fémkohászat, virágzásának csúcspontján megadja a kezdő lökést a magyar terjeszkedésnek. Európa műveltségének megalapozói az etruszkok voltak, az első római cézárok is közülük kerültek ki. Az etruszkok egy része a Vereckei hágón jutott be a Kárpát medencébe, más részük pedig hajón érkezett a Földközi-tengeren az itáliai félsziget nyugati részére. Már az időszámítás előtti évszázadokban három fedélzetes hajókat építettek és szállítottak azokkal bort több európai országba, még a mostani Franciaország térségébe is. Részletes eredményeket Mario Alinei tudományos munkái szolgáltatnak. A hun vonalon eljutunk a Spanyolországban élő katalánokhoz. ESPANA állítólag a hun király helytartójának fogalmából, az ISPÁN-ból származik. Az ország: az ÚRSÁG szó mai változata Talán a katalánok, mint talán a baszkok is, tényleg az egykor ott járt, ott is uralkodott HUN NEMZET maradékai.

Erdély és a Kárpát-medence majdnem minden településén megtalálható a **Török**, de a **Magyar**, vagy **Magyar**i családnév is. A magyar név az csak a legutolsó vérszerződés során vált a vérszerződők népnevévé. Azelőtt kizárólagosan egy vallási fogalom volt, és abból eredt a magyar nyelv is. Méghozzá egyiptomból, a MAAT, az igazság istennője nevéből. Aki a halottak lelkét vizsgálta a strucctollal, hogy a meghalt szíve akkor igaz emberként élte-e le az életét? Vagyis az igaz szívű emberek nevének a fennmaradása jelentette nekik az örökéletet, majd csak később lett a Mennyországba kerültek vallásfelfogásává. Így az egész Indemediterránia úrnépeinek a vallása ez az igazság, a MÁGUS vallás volt, és az a vélekedés, hogy a magyarok eredetükben az igazság népei voltak. A MA- első szótaghoz párosult a *nagy* jelző = G betűje + AR = Ara, de inkább az Úr-anya toldalék; összeolvasva: magyar = Maat-nagy-úranya gyermeke, átvitt értelemben a magyarok Nagyboldogasszony gyermekei. De ugyanebbe a sorba tartozó fogalom a Magura = hímoroszlán, és az ugyanilyen nevű hegycsúcsok Kárpát-medence szerte, bizonyítva, hogy a Kárpátokat ugyancsak magyar nyelvű úrnépek lakták ősidőktől, mert az ő elnevezéseik élnek még napjainkban is. Kis-Ázsia török területén pedig eléggé elterjedtek az **Üngürüsz**, **Üngür**, **Ungur**, és a **Maghar, Maghiar** családnevek. Ezek ismert, általános esetek. Az ősi európai civilizációt a Kr. e. 1000 körül a Tarim-medencébe vándorló magyarok hatalmas területen terjesztették el, a selyemút északi ága mentén, amerre vándoroltak. Ez magyarázatot ad arra, hogy miért volt sok ősi ázsiai népnek hasonló a kultúrája a magyarokéhoz: a magyarok kultúrájához asszimilálódtak az ainuk, a koreaiak, a pártusok, a kusánok, az avarok, a hunok, a szasszanidák, a kunok és a törökök, majd valószínűleg keveredtek is velük. Stein Aurél a magyar őshazát keresve bukkant rá a kalashokra, akik matriarchális, egyenlőségelvű, békeszerető és szőke hajú népcsoport volt. Csúcsos süveget viselnek, a vallásuk a mai napig animisztikus. Ennek a népnek megvan a Székelyföld területén élt rokonsága, hisz napjainkban is sok szép szőke székelyt láthatunk. Szintén Stein Aurél volt az, aki szállásterületeik közelében rábukkant egy ősi magyar épületre. Az épület a magyar népművészet és az ősi pannóniai művészet szinte minden jegyét magán viseli. Talán ebben az épületben tartották a kurultájt. Ez a terület pedig, amely az ősi selyemútvonal egyik ága mentén halad a Tarim-medencében fekvő Kashitól Pesávárig, annak idején a magyarok ellenőrzése alatt állt. A **Kustán** és a **Kusán** családnevek Kárpát-medencei eredete is a fentiekkel függ össze, például: Kustantînu (Libia 32° 37' 47" N, 13° 10' 10" E), Kustanayevka (Oroszország, Amurskaya Oblast' 50° 47' 51" N, 128° 15' 13" E), Kustanay (Oroszország, Primorskiy Kray 45° 49' 00" N, 134° 41' 00" E), Kustanay (Kazakisztán, Qostanay 53° 10' 00" N, 63° 35' 00" E), Kustanayskiy Komsomolets (Kazakisztán 50° 49' 00" N, 64° 48' 00" E), Kustanayskiy (Kazakisztán 53° 45' 00" N, 62° 03' 00" E), Kustánszeg Hegy (Magyarország, Zala 46° 47' 00" N, 16° 41' 00" E), Kehidakustány (Magyarország, Zala 46° 51' 00" N, 17° 06' 00" E), Konstantinápoly, Kustantiniyah (Törökország 41° 01' 07" N, 28° 57' 53" E), Kuštanovci-Gesztenyés (Szlovénia, Puconci 46° 46' 42" N, 16° 11' 48" E), Kustanay Gorod (Kazakisztán 53° 10' 00" N, 063° 35' 00" E), Kustân (Irak 36° 11' 39" N, 45° 11' 33" E), Kustanayka (Oroszország, Sakhalinskaya Oblast' 46° 48' 23" N, 142° 21' 27" E). Eredettörténetünk az ősnemzet özönvíz utáni ágakra való szakadásával, majd szétvándorlásával veszi kezdetét. Az anyatiszteletű fehérmagyarok, és a mag népeket védő vörös vagy hunmagyarok mellet, a feketemagyarok népe kapcsolódik a fentiekhez. A feketemagyar népág néveredete az egyiptomi Kusföldre, a Nílus-folyó legfelsőbb szakaszára, a jelenlegi Szudán és Etiópia évezredekkel ezelőtti térségébe vezet vissza. Jelentős csoportjai éltek Mezopotámia középső részein a Mári (Móri) város körzetében a mauri nemzetségek részeként. Addig, amíg a szemita nomád vándorok, pásztorok a sivatagi területek lakói voltak, addig a magyari úrnépek a termékeny folyómenti telepes mezőgazdasági kultúra lakói. Ismert államaik az i.e. III-I. évezredekben: a mezopotámiai Kassziták, az indiai Kosala; i.u. 1-3. századokban a közép-ázsiai Kusán Birodalom, a 6-10. századokban a Kaukázus feletti Kazár Birodalom, valamint a közép-európai feketemagyarok államszervezetei. Visszalépve, a Hettiták államalkotó népeiként i.e. 1116-ban a Közép-asszír birodalom által szétverve alkotják a nagy kelta népvándorlás kus, kas, a későbbi kazár, kabar és mauri népelemeit. A kus nép másik nagy ága Dél-Ázsiában, egész India területén, például az Indus-folyótól keletre található Bihar állam környékén is megtalálhatóak. Az időszámítás kezdete körüli időszakban virágzott a nagy Kusán Királyság Közép-Ázsiában a kus (fekete magyar) nép vezetésével Baktria és Sogdiane központtal. Egyik királyukat Kaniskának hívták.

(Folytatjuk.)

Lapszámunkat a Communitas Alapítvány támogatta.

HÉTFALU HONLAPJA
www.hetfalu.ro